

NÉMETH FERENC

Gúnydal egy magányos lovasnak

*Lépdelek hosszú, nagy úton,
nyomomban súlyos szándék.
És mindig követ, jól tudom
e fekete, fekete árnyék.*

*Végtelen pusztá a remény
s nagy, vad erdők az álmok,
Hány pillanat szökell elém,
hogy lovamon poroszkálok.*

*Hány pillanat, hány hevület
az árnyas, holdfényes úton
fölszökken és felémüget,
hogy furcsa sorsomat futóm.*

*Lekókkad bús lovam feje;
— ó, ketten vagyunk már csak!
Mi megyünk mégis jófele —
Hol köszálnak a társak?*

*Távolról hallom énekük
s tűz gyúl a messze ormon...
— Az istenfáját! Hogy került
oda? — fogam közt morgom.*

*Fordítom lovam mérgesen
s megköszörülöm a torkom:
— Ha ők gyűjtötták énnekem
nem kell e tűz az ormon! —*

Az úton

A nap nyári meleg sugarai szikrát vetettek az autó fényes sárvédődőjén. Minden mozdulatlan volt. Az országutat a Börzsöny lankás lejtői eltorlaszolták; a hegyek csúccsal felfelé álltak, mintha fordított kúpok lennének.

Egyszerre csak eltűntek a hegyek, s folyók vágták át az utat, aztán meg városok, építkezések kerültek elénk. Így tartott ez, vagy két órán keresztül.

Elfáradtunk, tikkadtak lettünk a hosszú úton. Megálltunk az Ipoly partján, hogy megmosakodjunk a vízben. Az Ipoly keskeny volt, alig kilenc-tíz méter, s inkább állóvízhez hasonlított, mint folyóhoz. Biztosan legyengítette és elfárasztotta a kánikula, ezért vált keskenyé és olyan lassúvá.

A folyóparton ültünk, levetettük a cipőnket, felgyúrtuk a nadrágszárát, s a hús vízben kézzel-lábbal lubickoltunk. A folyó másik partján halászok ültek, először kettő, azután jött még egy. Közülük kettő már megette a kenyere javát. Szlovák halászok voltak, jól beszéltek magyarul. Halásztak az Ipolyban.

Mellettünk balról nagy zajjal dőgözött a szobi kögyár. A kötőrő gépek zakatolása, a csilléket vontató kismozdonyok sípolása hallatszott. A gyártól kissé nyugatra, a szobi vasútállomástól alig kétszáz lépésre a csehszlovák-magyar összekötőhid.

Beszédbe elegyedtünk a halászokkal, akik eléggé közlékeny természetű emberek voltak.

Eppen egy jó fogást emeltek ki a vízből, s vitték a partra. Olyan halászeszközeik voltak, amelyet még nem láttam. Favágó-bakhoz hasonló állvány, mely a partszélén földbe vert lábakon állt, s vagy egy métert emelkedett a víz színe fölé. A bakra ötméteres rudat erősített